



RENÉE VERLOOR HAAR ONGEBOREN TWEELING

'Als ik over mijn meisjes praat, voelen ze heel dichtbij'

Renée (31) was dolgelukkig met het nieuws dat ze twee meisjes zou krijgen, maar **verloor haar ongeboren tweeling tijdens een vakantie in Spanje**. "Alsof ik in een slechte film ben terechtgekomen."

JANUARI 2018: vurige wens
"Ik wil niets liever dan een derde kind. Mijn man Roël wil er ook voor gaan. Vanaf het moment dat het serieus werd tussen ons, zei hij dat hij vijf kinderen met me wilde. Inmiddels hebben we Jimmy van vijf en Memphis van drie."

Elke ochtend als ik onder de douche sta, fantaseer ik over ons toekomstige dochttertje. Ik weet dat het een taboe is om een voorkeur voor het geslacht te hebben, maar ik droom van een meisje."

8 MAART: verrassing!

"Roël en ik krijgen bij de verloskundige de verrassing van ons leven. Ik blijf vijf weken en drie dagen zwanger te zijn van een eeneiige tweeling! De hartjes kloppen nog niet en hoewel we nog even aan het idee moeten wennen, voelt het meteen supergoed."

15 MAART: genieten

"Gelukkig, bij een volgende echo zijn er twee hartjes met een mooie hartslag te zien. De baby's liggen qua groei op schema. Roël en ik verzetten onze vakantie. We zouden in augustus naar Spanje gaan, maar dan zou ik bijna moeten bevallen. Op advies van de verloskundige gaan we nu in juni. Het lijkt ons heel fijn om nog even

met Jimmy en Memphis van de zon en de zee te genieten voordat de baby's komen."

9 MEI: extreem misselijk en moe

"Ik weet niet waarom, maar ik heb zo'n raar gevoel bij deze zwangerschap. De gynaecoloog probeert me gerust te stellen. Uit de NIPT-test blijkt dat de baby's geen afwijkingen hebben. Mijn zorgen komen vast doordat ik me zo ziek voel. Sinds een maand ben ik extreem misselijk en moe. Op advies van de gynaecoloog stop ik met werken. Ik moet rust houden en zo veel mogelijk stress vermijden. Een tweeling-zwangerschap vergt volgens haar veel van een lichaam."

30 MEI: dubbel nieuws

"Ik ben zestien weken zwanger. De echoscopist zoomt in op het geslacht van een van de baby's. Het zijn meisjes! Mijn moeder, die mee is, drukt een kus op mijn wang. 'Je wist het al die tijd al, he?' vraagt ze. Dromerig staar ik naar het scherm. Ik wist het inderdaad. Ik voel me dubbel gezegend... Maar binnen een paar minuten spat die gelukzalige bubbel uit elkaar. De echoscopist heeft met spoed een arts opgeroepen. De ene baby - die we later de naam Joëlle geven - heeft veel meer vruchtwater dan haar zusje, Féliz. Dit wijst op het Tweeling Transfusie Syndroom (TTS), dat spontaan in de zwangerschap van een eeneiige tweeling kan ontstaan. Bij TTS is de bloedtoevoer niet in evenwicht, waardoor de ene baby alles weggeeft en de andere baby

alles krijgt. Voor beide baby's is dit levensgevaarlijk. Nog diezelfde middag ga ik met mijn moeder naar het universitair ziekenhuis, waar ze gespecialiseerd zijn in TTS. Daar blijkt dat de baby's op dat moment gelukkig niet in gevaar zijn. Allebei hebben ze nog voldoende vruchtwater om te blijven leven. Wel kom ik onder strenge controle te staan."

2 JUNI: spoedoperatie

"Met een spoedoperatie worden de bloedvaten tussen Féliz en Joëlle die de TTS veroorzaken met een laser dichtgemaakt. Féliz heeft ondertussen bijna geen vruchtwater meer. Over de andere optie, waarbij een van de navelstrengen zou worden afgeklemd, hoefden Roël en ik niet eens na te denken. Het zou betekenen dat Féliz komt te overlijden. We hebben er alles voor over om allebei onze dochters te laten leven. Via kleine sneetje in mijn buik wordt de kijkoperatie uitgevoerd. 'Kijk nou hoe mooi onze dochters zijn', zegt Roël steeds. Op een beeldscherm zijn de meisjes goed te zien, maar door de kalmerende medicatie krijg ik niet veel mee."

3 JUNI: ze zijn er nog

"De volgende dag word ik 's ochtends wakker met mijn hand verstrengeld in die van Roël. Beweeg alsjeblieft, laat wat van jullie horen, herhaal ik in gedachten tegen de meisjes. Niet veel later zien we ze bewegen op de echo. Ze hebben het gered! Diezelfde dag nog mag ik naar huis. Een week lang moet ik het rustig aan doen. Ik durf het haast niet te geloven, maar de vooruitzichten zijn goed."

28 JUNI: plotselinge nachtmerrie

"Vanavond vliegen we naar Spanje. Een arts zei dat het prima kon. 'Ga eindelijk op die roze wolk zitten en durf nou eens te genieten', zegt hij. Maar eerst ga ik nog naar het ziekenhuis voor controle. Daar beland ik in een nachtmerrie. Er is iets verschrikkelijk mis met Joëlle, blijkt uit de echo. Haar vlies is voor een deel losgekomen en strak om haar navelstreng gedraaid. Ze heeft een zeer >

'Ik weet niet waarom, maar ik heb zo'n raar gevoel bij deze zwangerschap...'

lage hartslag. Ik word gek van verdriet en begrijp het niet. Wat kan ik doen om Joëlle te redden? Ik kan toch muisstil blijven liggen totdat de meisjes 24 weken zijn? Dan zijn ze levensvatbaar en kunnen ze het redden. De arts probeert me duidelijk te maken dat ons kindje echt heel erg ziek is. Ik vraag meteen of Roël naar me toe kan komen. 'Wat gebeurt er?' vraag ik aan de arts, die naar het echoscherm kijkt. 'Gaat ze nu overlijden?'

RENÉE: 'Ik ben niet meer dezelfde, sta compleet anders in het leven.'



Renée schreef een boek over haar dochters, *Alles komt goed*. Meer informatie: www.prachtigverhaal.nl. We geven 10 boeken weg, kijk op Vriendin.nl om kans te maken.



'Zo'n twintig minuten houden we ze vast en praat ik tegen ze'

Troostend wrijft ze over mijn hand. 'Eigenlijk is het hartje al gestopt', zegt ze zachtjes. Mijn hart is in duizend stukjes gebroken wanneer Roël binnenkomt. De arts vertelt dat de kans dat dit zou gebeuren bij Joëlle minder dan één procent was. Roël en ik zijn tot niets meer in staat. We hebben zojuist onze dochter verloren...

Joëlle zal in mijn buik blijven totdat haar zus wordt geboren. De dokter praat, ik zie haar lippen bewegen, maar haar woorden komen niet binnen. Wel hoor ik haar zeggen: 'Vannacht gaan jullie natuurlijk op vakantie. Het klinkt misschien raar, maar ik zie geen medische reden om niet te gaan. En na alles wat er gebeurd is, denk ik dat het ook wel goed is. Even tot rust komen van alles. Maar het is jullie keuze. Ik schrijf net zo lief een brief voor de annuleringsverzekering.' Ik zou willen dat ze er nooit over begonnen was. Roël en ik zijn in shock en helemaal niet in staat om te reizen met onze twee jongens, die ook zorg en aandacht nodig hebben. Eigenlijk zouden we in onze vertrouwde omgeving moeten blijven, met onze familie in de buurt. Maar we kunnen niet helder denken en dus stappen we die avond met een gebroken hart het vliegtuig in."

2 JULI: opnieuw zorgen

"De scheidslijn tussen leven en dood is nog nooit zo dun geweest, in mijn buik zelfs

letterlijk. De linkerkant van mijn buik durf ik niet aan te raken. Daar ligt Joëlle en dat voelt gek. Aan de rechterkant ligt Féliz en soms voel ik haar schoppen. Ik word verscheurd door vreugde en verdriet. Roël ontfermt zich over Jimmy en Memphis. We gaan naar het strand, het zwembad en de kermis. En overall zie ik schattige meisjes met mollige babybeentjes.

Tot mijn grote schrik verlies ik plotseling vocht. Ik ga meteen naar het plaatselijke ziekenhuis in Palamós. Via Google Translate maak ik een vertaling zodat ik de artsen daar kan uitleggen wat er is gebeurd. Ik voel me verloren en ben doodsbang om ook Féliz te verliezen. In het ziekenhuis worden we na onderzoek gerustgesteld: alles ziet er goed uit. Het vochtverlies is geen vruchtwater en komt waarschijnlijk door Joëlle of door een vaginale infectie. De arts schrijft medicijnen voor. Wat een opluchting: Féliz kan gewoon de 36 weken halen. Als we haar straks zien opgroeien, weten we ook hoe haar tweelingzusje eruit gezien zou hebben, zeggen Roël en ik steeds tegen elkaar. Het voelt als een troost."



4 JULI: in shock

"De hele ochtend heb ik al last van darmkrampen. Ik blijf in de caravan terwijl Roël de jongens in het zwembad vermaakt. De hele dag lig ik op bed. Ik twijfel nog even of het weëen zijn, maar dat kan niet. Het voelt niet zo en daarnaast verlies ik geen vruchtwater. Ik bel onze arts in Nederland, maar volgens hem is er geen reden om terug naar Nederland te komen. Ik zou toch niet worden opgenomen.

Die avond is Roël even met de jongens naar de speeltuin. Wanneer ik rond acht uur naar de wc ga, gaat het helemaal mis. Plotseling zie ik een beentje uitsteken en voordat ik het weet, glibbert er iets helemaal uit me. Als ik totaal in shock in mijn onderbroek kijk, zie ik daar een opgekrulde baby. Ze beweegt nog. Met mijn hart in mijn keel bel ik het alarmnummer. Het duurt lang voor de ambulance er is en tegen die tijd is de baby al gestopt met bewegen. Ik durf haar niet aan te raken. Als ik met baby en al in mijn schoot op de brancard naar buiten word gedragen, zie ik nog net de verslagen gezichten van Roël, Jimmy en Memphis.

Net als in Nederland zijn Roël en ik weer niet samen wanneer onze tweede dochter overlijdt. In het ziekenhuis wordt de baby uit mijn schoot gehaald. Het is Féliz. Niet veel later beval ik van Joëlle. Er zijn geen woorden voor hoe ik me voel. Ik wil er niet meer zijn. De pijn is te rauw, de situatie te krankzinnig. Wanneer Roël komt, is er amper tijd om stil te staan bij wat ons is overkomen. We moeten Jimmy en Memphis opvangen. We vertellen dat ook hun andere zusje is overleden. Als ze even spelen met onze mobiele telefoon,

kunnen Roël en ik eindelijk onze dochters zien. Zo'n twintig minuten houden we ze vast en praat ik tegen ze."

5 JULI: lichaam in opstand

"Vandaag vliegen we terug naar Nederland. Met iedere stap die ik op het vliegveld zet, denk ik: ik heb twee baby's gekregen. Niemand weet het, maar het is wel zo. Als ik niet meer kan lopen omdat mijn lichaam in opstand komt, vraag Roël wat er is. 'Elke stap die we zetten, verwijdert ons verder van de meisjes', zeg ik. 'Hoe kunnen we ze nou achterlaten?' Joëlle en Féliz moeten in Spanje blijven. De procedure die wordt gevolgd om overledenen te vervoeren met het vliegtuig duurt uiteindelijk negen dagen. Ik heb het gevoel alsof ik in een slechte film ben terechtgekomen."

20 JULI: eindelijk thuis

"Heel voorzichtig pak ik de urn uit de doos. Mijn vingers strelen de ingegraveerde namen van Joëlle en Féliz. Drie dagen geleden zijn ze gecremeerd en vond hun afscheidsdienst plaats. De urn bestaat uit twee baby's die ieder op een hand slapen. Ik aai de gezichtjes van de bronzen baby's en geef ze een kus op hun hoofdje. In gedachten ga ik

'Mijn dochters kunnen mij, maar óók andere ouders die hun kind hebben verloren, troost geven'

terug naar het moment dat ik Joëlle en Féliz allebei in mijn armen had. Ik praat tegen ze en voel een traan over mijn wang lopen. Onze dochters zijn eindelijk thuis."

JUNI 2019: liefdevolle steun

"Niets is meer hetzelfde. Ik ben niet meer dezelfde. Als ik aan Joëlle en Féliz denk en over ze praat, voelen ze heel dichtbij. Ik sta compleet anders in het leven. Ik schenk mijn aandacht nu alleen nog maar aan dingen die ik ook echt waardevol vind. Ik heb mijn oude liefde voor freelance journalistiek weer opgepakt en ik zet me in voor mensen die, net als ik, veel te vroeg afscheid hebben moeten nemen van hun kindje. Ik ben een webshop gestart, Eenhoorns & Engeltjes, met liefdevolle cadeaus die troost kunnen bieden, zoals een Baby Herinneringsboek en gepersonaliseerde sieraden. Het voelt alsof mijn dochters mij, maar óók andere ouders die hun kind hebben verloren, troost kunnen geven. Bijna iedere dag krijg ik wel een berichtje van iemand die steun ervaart door de cadeautjes en dan voelen Joëlle en Féliz even heel dichtbij..."

REAGEREN?

Ging er bij jou ook iets mis met je zwangerschap en wil je je verhaal vertellen? Mail het dan naar post@vriendin.audax.nl.

